

proto stížnost bezdůvodně, že na konkrétní spor mělo být použito analogicky ustanovení § 390 tr. ř.

Nesprávně se stížnost dovolává na podporu svého stanoviska nál. Boh. A 1809/23, neboť v tomto nálezu bylo vysloveno, že náhrada útrat, které vznikly v řízení před úřady správními, všeobecně upravena není, a že tudíž povinnost k náhradě takových útrat úřadem správním může být uložena stranám jen tehdy, když zákon to speciálně ustanovuje, jak je tomu v zákoně vodním (§ 92)¹, v zákoně o ochran. známkách z 30. července 1895 č. 108 ř. z. (§ 6), v zákoně o patentech z 11. ledna 1897 č. 30 ř. z. (§ 77) a j. Mluví tedy tento nález právě proti stanovisku hájenému stížností, když v trestním řízení správním není zákonného předpisu, jenž by za určitých okolností ukládal stranám povinnost k náhradě útrat, a to ani předpisu všeobecného ani předpisu pro řízení o přestupku podle § 1339 o. z. o., o který právě šlo v konkrétním případě.

Takovým předpisem není ani ustanovení § 1340 o. z. o., a to již proto, že útraty vzniklé právním zastoupením, resp. obhajobou pod pojem »odškodnění« zahrnouti nelze.

Rovněž nepřipadně se dovolává stížnost nál. Boh. A 2383/23, neboť výrok o útratách ve sporu řešeném tímto nálezem vztahuje se na náhradu nákladů vzniklých v řízení provedeném před nss, nikoli na náhradu nákladů vzniklých v trestním řízení, provedeném před úřady správními, jak tomu bylo podle tvrzení stížnosti v konkrétním případě.

Č. 9307.

Školství (Slovensko): Následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy ludové, stran odstranění stavebních nedostatků budovy školní, nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel školy činí přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků.

(Nález ze dne 5. června 1931 č. 7894).

Prejudikatura: Boh. A 8799/30.

Věc: Dr. Pavel J. v Trnavě proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vydržování římsko-katolické školy v B.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí, uděleném ve smyslu § 15 uh. zák. čl. XXXVIII:1868 řím.-kat. biskupskému úřadu v Trnavě jako církevní vrchnosti řím.-kat. školské stolice v B., udržovatelky řím.-kat. ludové školy tamtéž, odňal referát min. škol. v Bratislavě nař. rozhodnutím vydržovatelce této školy dnem 31. srpna 1930 právo, vydržovati veř. ludovou školu. Týmž dnem zastavil i další poskytování zálohy na požitky učitelům této školy, poskytované vzhledem k ustanovení § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost nepopírá, že žal. úřad je v zásadě oprávněn po trojím bezvýsledném napomenutí vysloviti zánik práva církve vydržovati spornou školu a odejmouti státní podporu pro učitelstvo školy té. Stejně není

popřeno, že proti trojímu vládnímu napomenutí nenastoupila církevní vrchnost včas cestu stížnosti na nss. Stížnost jen vytýká, že nař. rozhodnutí odporuje ustanovením a intencím §§ 15 a 28 zák. čl. XXXVIII:1868 proto, že nebylo zjišťováno, zda udržovatel školy byl s to nebo nechtěl zadostiučiniti podmínkám jemu ve vládních napomenutích kladeným a že na okolnosti, vysvětlující, proč ve stanovené lhůtě nebylo možno vydržovateli podmínkám vyhověti, nebyl vzat zřetel.

Ze spisů je patrné, že se školská stolice dne 6. dubna 1929, tedy po druhém vládním napomenutí usnesla na stavbě nové školy, vydržovatel školy zahájil spor s patronem školy o úhradu nákladů, jak o tom svědčí výměr okr. úřadu v Galantě ze 16. března 1930, rozhodující v tomto sporu, který do podání stížnosti nebyl pravoplatně skončen. Po třetím vládním napomenutí, vydaném dne 3. září 1929 nečekal vydržovatel na skončení sporu s patronem a usnesl se sám zatím školu přestavět a nové plány předložil ke schválení zemskému úřadu a dne 10. ledna 1930 sdělila apoštolská administrativa v Trnavě referátu min. škol. v Bratislavě, že se stavbou školy bylo započato a že tato bude hotova koncem srpna 1930. Za tohoto stavu věci je zřejmo, že nedostatky školy, konkrétně ve třech vládních napomenutích, nebyly v zákonné lhůtě odstraněny a že tudíž nebyly splněny podmínky stanovené v § 11 bodu 1 zák. čl. XXXVIII:1868. To ostatně ani stížnost nepopírá.

Pokud se však stížnost dovolává § 28 cit. zák., neshledal nss tento stížní bod opodstatněným, poněvadž již ze zařazení tohoto paragrafu v kap. 5. zákona, pojednávající nad to o školách obcemi zřizovaných, dlužno souditi, že ustanovení jeho měla býti v prvé řadě účinnými v době, kdy zákon byl vydán a to proti školám, existujícím již před vydáním zákona. Slova »jakmile je to možno« jsou jen dokladem, že zákonodárce pamatoval na přechodnou dobu, poněvadž nebylo možno ihned žádati takové stavební přeměny, jichž nutnost by vyplývala na př. z ustanovení § 27. Po více jak šedesátileté době nelze však již mluvit o době přechodné.

Ani pokud jde o ostatní námitky, neshledal nss stanovisko stížnosti důvodným a setrval tu při svém právním názoru, vysloveném v podobné věci v nál. Boh. A 8799/30, že následky bezvýsledného trojího napomenutí nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatelka školy činila přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků školy, aniž se jí však bez jejího zavinění podařilo nedostatky ty skutečně a včas odstraniti. Rozhodujícím je v daném okamžiku faktický stav školy, v níž se vyučuje, nikoliv však ohledy na poměry, vůli a možnosti vydržovatele školy.

V důsledku tohoto svého právního názoru nemohl nss shledati, že by nař. rozhodnutí, z něhož je patrné, že žal. úřad (vedle příkazu — ve stížnosti k nss vůbec nenapadeného — ke zřízení nové obecní školy, vydaného již před udělením třetího vládního napomenutí), se omezil pouze na konstatování toho, že nedostatky staré školy, vytčené v prvním vládním napomenutí, nebyly odstraněny, bylo v rozporu se zákonem nebo zatíženo vadami ve smyslu § 6 zák. o ss; proto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.